

Posamezne številke v Trstu in okolici po 20 stotink. — Oglasi se računajo v širokosti ene kolone (72 mm). — Oglasi trgovcev in obrtnikov *mm* po 40 stot; osmrtnice, zalivale, poslanice in vabila po L 1.—, oglasi denarnih zavodov *mm* po L 2. Mali oglasi po 20 stot. beseda, najmanj pa L 2. — Oglase sprejema inseratni oddelek Eridnosti. Naročnine in reklamacije se pošiljajo izključno upravi Eridnosti. Uprava in inseratni oddelek se nahajata v Trstu, ul. sv. Frančiška As. 20

V Ljubliani.

KULTURNA MANIFESTACIJA SLOVENIJE.

Vase Visočanstvo je s svetlim svojim potrdilom ustanovitve jugoslovenske univerze v Ljubljani svečano izrazilo to, o čemer je uveren vsi narod: o kulturni višini tukajšnjega prebivalstva, o njega vdanosti naši južanski dinastiji, o njega ljubezni do mile naše domovine.

REGENTOV ODGOVOR NA REKTORJEV POZDRAV.

Govor tehnika Milutina Debelaka.
Vaše kraljevsko Visočanstvo! Akademsko omla-

z kosaricami ocvabljeni. Prejeto univerzno in zasebno avtomobil. Pes je šel v smeri proti Marjetinem trgu. Vso to pot so mu dedkele – nedolzi malečki posipale s cvetjem: Monjica je regenta nazadov-
ljala in vzklikala: Živel... Živel... Odišava se v-
se prirozi veselja in radosti... V ozki Volvovi u-
lici je defezvalo na regenta cvetje še z rznanih uklen.
Malkici še bolj obuševljivi, so se mu mešali med
aprilisti pota za obuševljivi z ročnimi malicami... Na

V. munda.

Audience.

Narodno obrambna društva. — Dobrovoljci.
Zelo važen je bil sprejem zastopnikov narodno-

Ljudska veselica.

Slavnostna predstava v opernem gledališču.

S tem je bil zaključen drugi dan slavnosti. Regent je podaril na roko župana dr. a Tavčarja 50.000 kron za mestne uboge.

REGENT NA KONJU.

[illegible]

REGENT-SOKOL.

(Sokol Ljubljana je zares paradiral pri regent-
nom. Uspeh velik. Murnik je bil jako vesel. — Od-
likovala se je zlasti vzorna vrsta na drogu: Gostič
Kuščer, Šumi, Jenko, Simontič ter še par drugih.
— Zdelo se je, da se je regent zanimal zlasti za
Šumija; — ko je ta vrsta defilirala pred Aleksan-
drom, se je ta pri dr. Oražnu interesiral za neko-
ga, menda ravno za Šumija. Izvajali so nadalje
pred njim: Naprej Marsiljeva, boks, proste vaje za
Prago 1920: članice, člani, Hofmanove, tukajšnji
naraščaj. — Aleksander se je zanimal tudi zlasti
za deco, žensko in mosko. Odšel je izredno zado-
voljen ter se je izrazil, da je presenečen, da kaj
takega še ni videl v svojem življenju.)

Naša Gorenjska je doživela — enega svojih najlepših dni. Pozdravljala je mladega jugoslovenskega vladarja, tako, kakor še nikdar nikogar. Vsa se je odele v praznično odejo od St. Vidu pa daleč gori do Jesenic in Trziča. Vsaka hiša ob cesti je

In kar je glano: Ljudje, ljudje. Ne bi mislil, da je med Gorenjci, temi trdnimi korenjaki mogoče tako toliko oduševljenje. Ne samo otroci, to je samo posebi umevno po tem, kar smo doživeli v Ljubljani, tudi odrasli, kmetje in kmetice, dekleta in fantje so bili kakor v ekstazi. Vse življenje je imelo slavnosten značaj. Dopoldne je bilo še mnogo ljudi na polju, popoldne skoraj nobenega, vse je hitelo domov, na ceste, da še enkrat pozdravi svoje

Res, vsa pot je pokazala, da je Aleksander že naša popolnoma naš. Če pomislimo, da se gotovi krogi dolga dolgo časa niso mogli sprijazniti s Karađorđevići, če pomislimo na zlodejsko zastrupljanje našega ljudstva s strani avstrijske vlade med vojno — potem bomo tega pojavnost bolj veselili. Jugoslavija je presla ljudem v meso in kri; nihče jim je ne izruje več. In njen predstavitelj, kraljevič Aleksander, je pridobil sedaj še zadnje omarne blihve.

Gorenjska je občutila na lastni koži, kaj je tujci soldateska, ko so razgrajali, kradli in ropali po naših lepih vaseh madžarski in nemški divjaki. Veš ood takrat, kaj je tujci gospoda. Brzčas ravno vsled tega je zdaj tem oduševljenejša pozdravljala nega, ki je s svojo junaško armado za vedno rešil tujega gospodstva.

Dobre pol ure pred napovedanim časom, se je odpeljal regent s svojim spremstvom izpred vladnih palače. Impozantna kolona skoro dvajsetih avtomobilov je zadržala po Eleiweisovi cesti, tudi tudi pot kakor vedno viharno pozdravljena od ljudske množice, ki tvori skoro neprestan špalir od željeznic palače proti Narodnemu domu. Šiška se je vsa oknečala za regentov pohod. Št. Vid je bil v zastavah in zelenju, Sokoli in Sokolice, Orli in Orlice, obojni naraščaj, gasilci, šolski otroci in množica drugega ljudstva — vse je vzklikalo, vrisovalo, mahalozob, klobuki, šopki, metalo cvetice v avtomobile. Regent je izstopil, poslušal pozdravne govore, se prijazno zahvalil, pa zopet naprej.

In tako je šlo skozi. Na vsakih par kilometrov gruča s slavalokom; vsi so hoteli pozdraviti, vsi se ogledati vladarja iz bližine. In ta je izstopil, kjer se je le dalo, drugače pa pustil voziti prav počasi. In deklice, male in velike, so ga obmetavale s cvetjem, da so mu kmalu zasule ves voz.

Streli iz malega topiča so naznanjali gorenjske metropoli, da prihaja pričakovani kraljevič. Meste je bilo vse srčkano v svojem bujnem krasu, tri proti cerkvi en sam velik cvetličanj živih cvetk nepopisno pestra slika narodnih noš, živih sokolskih in orlovskih barv, svilih oblek male dece raznih uniform. Špalir, ozek telen, v kakršnega bi si kak Habšburžan nikdar ne upal, je bil ves posut s cvetjem. Regent je šel peš po njem, urno, besno pozdravljan, obisan s cvetkami, vse dobro volje sam. Po pozdravih ljudskih zastopnikov iz mesta in okolice je nakrat imel okrog sebe pet, šest brhkih kranjskih deklet, pestrih v oblekah svojih prebalic, pa šel z njimi po špalirju in se pomenkoval, kakor da je na pomenadi v Tivoli. Ogledal si je cerkev, se pomudil par minut, pa zopet rešil avtomobilov in naprej.

BLED.

Tudi med Kranjem in Radovljico je moral re-
gent še parkirati izstopiti. Maklo. Podbrzeje in drugi
kraj so kar tekmovali, kdo se bo bolje postavil.
Vse vzhiceno, povsod ljubki malčki z zastavicami
in svojim tenkimi, a tem bolj naušusenim "Živijo",
povsod kopa ljudi, društva z zastavami, slavoloki.
Odlikovala se je Radovljica. Dolg, globok špali-
mečarvo, deklet in žepa, pristnih gornikov, Sokol

Onstran vsakega mosta je čakal oddelek Sokolov na konjih, 60 konjnikov ali še več. Obstopili so regentov voz in tako spremljali svojega brata na daljini poti deloma v galopu, deloma v ostrem trapu. Vrh klanca se je odprl nepopisno prizor: vsi drevedr proti jezeru navzdol je bil napolnjen od tisočev ljudi. V prvih vrstah špalirja narodne noše, med njimi mnogo starih, izredno zanimivih, za njimi globoke vrste preprostega ljudstva od blizu in daleč, deset tisoč ljudi in morda še več. Pa zopet sokolska garda, trške Šokolice, Orli, naraščaj, gasilci. Pestra silica, kakor povsod, a še impozantnejša. Oduševljenje je bilo nepopisno, zlasti pa, ko se je regent vozil med vrstami Korošcev, ki so prihiteli preko Karavank, da vidijo in pozdravijo svojega kraljeviča. Sedanjega že, ne le bodočega. Plebiscit je zanje samo formalnega pomena; jezi jih le to, da regent iz teh neumnih »mednarodnih ozirov« ne sme na Koroško. Pa so ga na Bledu tem iskrenjeje pozdravljali.

Avtomobilska kolona se je peljala po divni poti okrog jezera, regent vedno spremljan od sokolske kavalkade. Ves zadivljen je občudoval regent s tok bleški, kičn nebeski in ves gorenski raj. In ljudi vso pot polno, da bi človek mislil, da so se zbrali res vsi Gorenci in Korošci do zadnjega.

Pred zdraviliškim domom je regent izstopil. Pozdravilo so ga župani in drugi ljudski zastopniki. Orli, gasilci in druge organizacije so tvorili kordono ali vsi Gorenci, vse Gorenjke bi rade videle svojega Aleksandra in kordona v hipu ni bilo več. Vse se je gnetlo okrog regenta, ki je dobrovoljno prenašal gnečo, dokler naposled niso obnovili kordona, da je lahko nadaljeval pot do hotela Malenica, kjer je bil obed.

Po obedu je bil regent s celo družbo na čolne. Nepopisno krasna je bila slika, ko je plulo okrog sto čolnov in čolničev, vsi divno okrašeni, proti otoku. Vseposvods vriskanje, petje, ukanje; sale in vzkliki so švigali od čolna do čolna. Na velikem splavu so prepevali pevci in pevke, vsi v narodnih nošah.

Na stopnicah na otoku je čakala šolska mladina iz vse okolice in iz Koroške. Iz tisoč in tisoč mladih deklet se je dvigal pozdravni živjo do neba, morje zastavilo in šopkov je migljalo po zraku. Šolski tamburaški zbori so svirali dobrodroslice.

V cerkvi je regent stopil k prvi do čudodelnega zvonca. Razložilo so mu njega moč. In regent je šel, prijel za vrh v zvonik. Kaj je želel, kaj mu je bilo v prosil? Misli je pač na to, da je tako blizu naših meč, ki pa niso prave. In prosil gotovo, da nam usode nakloni našo pravico...

Povratek je bil ravno tako slikovit in živahen. Pri Petruano so vstopili vsi v avtomobile in se odpravljali med ponovnimi nepopisnimi ovacijami.

Po krasni gorski poti ob vznožju Kravanskih velikovnan so se pomikala kolona proti Trizcu. V Begunjah je šel parkrat je regent izstopil, vsi po vrsti so se panofalvke iskrene ovacije. V Trizcu je bil zopet krasen sprejem. Glavni trg je bil tuš poln postrega živega cvetja mladine, deklet, fantov, množice ostalega prebivalstva. In zopet enako oduševljenje, isto slavnostno razpoloženje kakor povsod. Peš je šel regent skozi cel spalir do krasnega, z živimi kipi okrašenega slavoloka.

Naposled si je ogledal regent še Kozinovo tovarno za čevlje, se izredno zanimal za njen ustroj in nato predilnico. Po kratki cesti se je nato vrnil preko Kranja v Ljubljano, seveda še s par ovirami v obliki zbranih množic, ki so hotele videti in slika-
vati na in, morda izstajati.

Malo po šestih se je vrnil prestolonaslednik v svojo družbo v Ljubljano.

Pred zaključkom lista smo prejeli kratko
vest, da je zadnji dan regentovega bivanja
v Sloveniji — potovanje po Štajerski — vredno
zaključiti ta triumfalni pohod po zemlji naših
Povsodi sprejemi prisrčno-manifestantni bre-
najmanje nevšečnosti. Tudi lepi Štajer je naj-
izraziteje manifestiral svojo pripadnost k dr-
žavi Jugoslovenov.

**Odgovor predsednika dež. vlade za Slovenijo
dr. Brejca na govor regenta.**

Regentovemu govoru na dinanju prvega dne se je odzval predsednik deželne vlade dr. Brejč tako-le: Vaša kraljevska Visokost! Pred 1100 leti so naši pradedi izbrali zadnjega kneza svojega rodu pred 506 leti se je na Gosposvetskem polju vsilil zadnjikrat po našem starem slovenskem običaju karantanski vojvoda. Danes pozdravlja Slovenjci v svoji sredi zopet svojega narodnega kneza, ki ga je sprejela z vsem v danih razmerah močnim znanjem sijajem, gotovo pa z vsem tistim prekipeljavojnim navdušenjem, z vso tisto odkrito prisrčnostjo, vdano hvalnozvočno in globokim spoštovanjem, ki ga je zmožen narod, ko po tisočletnem robljenju privraku zopet pozdravlja simbol svoje svobode in svojega odrešenja.

Nuše sanje so izpolnjene. Kakor feniks iz pepela se je dvignila iz razvalin svetovnega požara zlati svoboda ob združenju z brati Srbi, Hrvati, pod vodstvom junaka narodne dinastije Karsgorgijevičev. Beli orel je razprostrl svoja zmagovalna krila nad vsem troedinim narodom, ki v svoji državni edinstvenosti vidi pogoj in jamstvo svoje moči in svoj budočnosti. Trdna in nerazdružna je vez, ki smo je sklenili po svoji svobodni odločitvi, baš zato temeljnejša in vekovita, ker je izraz naše lastne prostovolje. Zato pa smo tudi trdno odločili, da vse svoje duševne in materijalne moči zastavimo v ta namen, da neopokrenjeno ohranimo, kar smo skupaj z brati srbskega in hrvatskega imena sami zgradili. Zato je naš slovenski narod, četudi po številu najmanjši izmed treh neodvisnih in enakopravnih bratov, pripravljen, z vsemi silami braniti ta najdragocnejši zaklad tedaj in vsikdar in proti vsa tujca.

V trdni zavesti, da je to tudi volja tako naših bratov Srbov, predstavitevler brezprimernega, v zgodovini narodov še nepoznanega junstva, lahko tudi v stoletnih borbah za svoj obstoj preiskuje njih bratovi Hrvatov, posvečamo sedaj svojo največjo pozornost in skrb notranji konsolidaciji naše države. Četudi v težkem položaju spričo dejstva, da teče demarkacijska črta naše skozi naše ozemlje, da nam se odprta zeva naša koroška rana in da smo v razdrapanem stanju po boljševiskem gospodstvu prazveli v svojo upravo naše Prekmurje – vendar napenjamo vse sile, da čim najhitreje in najbolj praktičen in potreban prikladen način urejimo in izpopolnimo upravni aparat in tako ustvarimo predpogoji, da se v ljudstvu zopet vzbuji čimveč zaupanje v ločnost javne uprave, nepodkupljivost in pravičnost upravnih oblasti in organov, s tem pa tudi veselje do dela in čut soodgovornosti.

